

Milyen jó mikor megnyugtatnak minket, mikor megdicsérnek, vagy csak úgy váratlanul, megjegyeznek rólunk valamit, ami jól esik a szívünknek. És tán nem is a megjegyzésnek örülünk, hanem csak annak hogy aki mondta őszintén és komolyan mondta. Ritka ez manapság.

Mária mikor meglátogatja, - vagyis inkább menekülve betér Erzsébethez - hasonló építő felemelő szavakban van része. Gondoljunk csak bele, mekkora nyomás nehezedett Máriára, hiszen ha kiderül, hogy várandós, életével kell fizetnie. Micsoda rettegés foghatta el ezt a törekeny nőt, mennyire várhatott egy jó szóra, egy kis biztatásra: "jó úton jársz, nem lesz semmi baj!" És mikor menedéket keresve egy kis nyugalmat kutatva meglátogatja Erzsébetet, mit hall ez a kétségbeesett lány? *"Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse!"* - hát már ez nem semmi, de a kedves rokon nem áll meg, ezzel folytatja: *"Hogyan lehet hogy az én Uram anyja eljön hozzám?"*

Mária biztosan nem számított ilyen fogadtatásra, ilyen őszinte, tiszta, bátorító szavakra. Mekkora boldogság, megkönnyebbülés, járhatta át azokban a percekben! Milyen jól eshetett neki, hogy megerősítést kap a hitében. Szerintem miránk is ránk férne, egy "Erzsébet", aki megerősít minket, aki tiszta szavakkal megörvendezett, és új erőt adva továbbküld utunkon.

Legyünk hát ilyenek, bátorítsuk egymást, adjunk erőt igaz, dicsérő szavakkal.

Mert jól esik, és mert szükség van rá.

Király Máttyás (Érd)